

נאמר על העתיד שיום ה' יהי' עצרת להוי' אלקיך בחי' עבר הנהר
הוצא מעדן שאין בו לא אכילה לא לבן לא יחי' בו אכילת מצה להם
עוני, ולכן כתיב לומר מלאכה סתם ולא מלאכת עבודה כדכתיב בשאר
ימים טובים שהותרה בהם אוכל נפש אבל ביום ה' הניל לעתיד
לכא לא תעשה מלאכה סתם אפילו מלאכת אוכל נפש הנמי במשמע
לפי שאין בו לא אכילה כו' בניל. והנה הגם שבלילות הראשונות
של פסח נתגלה בחינת מוחין גדולות כידוע רק שזה היה לפי שעה
בבחי' דילוג שלא כדרך הטבע וכן ציל ספירת העומר אחר בחינת
התגלות הגיל היום יום א' כו' היינו כדי להמשיך במעט מעט
אגרסנו, וציל שבכל יום נעשה כבוד מדה א' מהמלות שבנפש הבהמית
ע"י המשכת היום יום כו'). ולמשל כמו א' שנתן מתנה לחבירו כיוס
מלא והזיבים שמתחלה מקבל המתנה כפעם א' בכלל ואחיו הוא סופר
ומנה הזוהבים מעט מעט בפרט (וע"ש ר"ס שלה בענין עוליס וישר
שהוא ג"כ בענין כולל ופרט וע"ש סדיה כנשר יעיר):

**להבינ מפני מה יר"ט דפסח הוא ביום שנעשה הנס משא"כ
בתנוכה ופורים שהן ביום המנוחה.** (וע"ש ב' ר"ש סדיה
כה אמר כו' נתתי לך מהלכים כו'). ויובן בהקדים ענין ממלא וסוכב.
ממלא פי' אור וחיות הנמשך ממדרגה למדרגה עולם הנשמות ואח"כ
מלאכים עד שנמשך כוחו"י הגשמי שהרי נודע שהעוה"ש מקבל מע'
שרים והשרים מקבלים מן המלאכים גבוה מעל גבוה שעליו. אבל
הסוכב הוא בחי' האור והחיות שאינו נמשך ע"י הדרגה מזה לזה אלא
לכולם כאחד, ע"מ נפש יש ג"כ ב' מיני השפעות החיות א' הנמשך
ממדרגה למדרגה משכל למדות ומעדות למחשבה וממחשבה לדבור כו',
והב' המאיר על כולם כאחד שלא ע"י המשכה בהדרגה מזה לזה, והוא
שאנו רואים כשעולה ברוחנו שבמחוה לפעול איהו דבר בגולו אזי תפעל
הרגל מיד כרגע ממש מבלי שהיית זמן מה עד שיומשך בה הארה מן
המוח ע"י השתלשלות כסדר המדרגות היינו בהכרח מפני שהארת המוח
מאיר בה ג"כ שלא ע"י הדרגה זו כו'. וכן יש למעלה ב' מיני השפעות
ממכ"ע היא האהרה שבבחי' גילוי ונמשך כסדר המדרגות וע"ז כתיב
מלא כל הארץ כבודו וכבודו היינו זיו כו', אבל הסוכב הוא שפעל
מתגלה ממש רק בבחי' חיצונית אבל שלא ע"י הדרגה וכילא שרים קמי'
נשמות ומלאכים רוחניות וגשמייות ואפי' קליפות וכמ"ש את השמים ואת
הארץ אני מלא אני מהרוע ית' מלא השמים וארץ בשוה ממש (וע"ש
מה בדיה ירח ירח). והנה בפסח כתיב ופסח ה' על הפתח. פי' שהי'
הנס ע"י התגלות הארה בבחי' דילוג שלא ע"י השתלשלות ממדרגה
למדרגה היינו בחי' סוכי"ע עוברת וחי' ולא מלאך כו' והטעם
שהי' ציל כן ולא כמו במחנה סנחריב שבאמר ויצא מלאך ה' ויך בתחנה
אשור וכן בסיסרא כו' כי שם הי' רק שליחות בלבד לדבר מוכן צא ופגע
בהם, משא"כ במצרים מכת בכורות כל בכור וצדיק הבחנה לידע מי הוא
הבכור לאב שהיו שופני' בימה ואפי' בכור לאב ג"כ כפי שיעד ששהי'
מהם שהיו זקנים וזוהי וכן נכח המלאך להבחין, ולאם כספרים טעם משום
שהמלאך אינו יכול ליריד כ"כ במקום סומאמה. דחוק. שהרי מתנה אשור
תוכיה. אך איך שיהיה הטעם הכוונה הכל א' שאז הי' גילוי מבחי'
סוכי"ע והוא אני מהרוע ית' ולא מבחי' ממכ"ע. ועם"כ כל זה יובן הקושיא
הניל. כי הנה הו"ש הוא ענין השראת קדושה עליונה וא"א להיות גילוי
זה והשראה זו עד שיעבריו מתחלה החיצונים המנועים. כמ"ש ובערת
הרק כו'. ולכן גבי פורים מתחלה הרוג שבנואמה ע"ה אלק שהיו
מקבלים שהיו קליפה עצומה. כדכתיב ראשית גוים עמלק ואחריות
עדי אוכד וכתיב מהה תמחה כו' ועשרת בני המן. ואח"כ עשו יום
משנה ושמחה ומשלוח מנות כו' התגלות הקדושה, ועד"מ המלך כשרוצה